

Treći i najbolji nastup DSO-a na 75. Dubrovačkim ljetnim igrama

Veličanstvena večer s iznimnim programom i izvođačima

DSO, dirigent Valentin Egel i gitarist Pablo Sáinz Villegas ostvarili večer za pamćenje unatoč nehumanim i sparnim uvjetima

PIŠE: SANJA DRAŽIĆ

Treći, ujedno i posljednji koncert Dubrovačkog simfonijskog orkestra na 75. Dubrovačkim ljetnim igrama trebao je, kao i prethodna dva, biti održan u Kneževom dvoru. Međutim, dugo očekivana i itekako dobrodošla kiša tog dana podsjetila nas je na mračnu stranu dubrovačke kulture. A ta je da nemamo koncertnu dvoranu i da se moramo snalaziti kako znamo i umijemo kad nam nebo zaprijeti lošim vremenom. Pa je koncert održan u sparnoj Franjevačkoj crkvi u kojoj su uvjeti bili gotovo nedopustivi i za sviranje i za slušanje. Vjerujemo da su i dirigent i solist bili iznenađeni činjenicom da kulturnom

Dubrovniku fali pristojan zatvoreni prostor za muziciranje. Srećom, kvaliteta izvedbi odoljela je atmosferi saune.

Pablo Sáinz Villegas oduševio publiku

Uz ovaj koncert je napisana napomena kako je vezan uz 220-tu obljetnicu

smrti Ivana Mane Jarnovića. Pa je prva skladba bila njegova Suita u A-duru koju su gudači pod palicom Valentina Egela izveli elegantno, s odmjerenom finoćom i punim angažmanom.

A onda je slijedila prava solistička senzacija! Španjolski gitarist Pablo

Energija i uživiljenost Pabla Sáinza Villegasa bila je fascinantna

Orkestar i dirigent Egel su u svakom momentu i u svim dionicama bili na visini zadatka

Sáinz Villegas je umjetnik međunarodnog ugleda i suraduje s vrhunskim imenima, orkestrima i ansamblima. Za svoje prvo predstavljanje dubrovačkoj publici odabrao je Concierto de Aranjuez Joaquina Rodriga. Gotovo je suvišno spominjati solistovu besprijekornu tehniku, međutim, taj raspon boja tona gitare koji stvaraju dojam da više instrumenata svira u istom trenutku, zaista je zapanjujući. Energija i uživiljenost soliste bila je fascinantna, muzikalnost također. A sve u jednostavnom i opuštenu duhu. Vjerujemo da su mnogi u publici te večeri gitaru doživjeli na jedan posve nov način, lišen stereotipa o tom instrumentu a nadograđeni novim, začudujućim iskustvom. Orkestar i dirigent Egel

su u svakom momentu i u svim dionicama bili na visini zadatka očito ponoseni i inspirirani solistovim umijećem. Pablo Sáinz Villegas je izveo dva glazbena dodatka, oba iz pera svog sunarodnjaka Francisca Tárrege. Prvo Jotu pa Sjećanje na Alhambru. I opet nas je osvojio svojim iznimnim talentom. Villegas nas je osvojio i svojim srdačnim stavom kada je izlazio iz crkve. Zahvalno i nasmijano se klanjao publici koja mu je spontano pljeskala.

Trijumfalna završnica

Nakon pauze je slijedila Beethovenova Sedma simfonija u A-duru op.92. Po izrazima lica članova Dubrovačkog simfonijskog orkestra jasno vam je da ih veseli suradnja s

Valentinom Egelom. A po izvedbi Simfonije u kojoj su se stavci pretočili jedan u drugi, vam je jasno da je Egel izmamio ono najbolje iz svakog od njih. Posebno je dojmljiv bio drugi stavak, Allegretto, koji se često običava svirati znatno sporije čime se izgubi njegova prava fizionomija. Gradacija koju su postigli Egel i Orkestar bila je gotovo opipljiva.

Bila je to zaista veličanstvena izvedba koja je trijumfalno zaključila ovaj koncert i odlično predstavljanje DSO-a na ovogodišnjim Igrama. I koja nam je jasno dala do znanja da ruka vrhunskog dirigenta poput čarobnjaka čini čudesu. A Dubrovački simfonijski orkestar je u svojoj povijesti ugošćavao zaista velike dirigente. I neka tako bude i dalje.